

ARCHIBALD BOYLE

sau

ÎN IAD NU ESTE ODIHNĂ

– 1995 –

ADUNAREA CREȘTINĂ
BUCUREȘTI
STR. DR. FELIX 40-42
1995

*„Însă Dumnezeu vorbește
omului când într-un fel, când în
altul, dar omul nu ia seama. El
vorbește prin visuri, prin
vedenii de noapte, când oa-
menii sunt cufundați într-un
somm adânc când dorm pe pa-
tul lor. Atunci El le dă înștiin-
țări și le întipărește
învățăturile Lui, pentru ca să-
l abată pe om de la rău, să-l
ferească de mândrie și să-i
păzească sufletele de groapă“*
(Iov 33.14-18)

– O istorisire adevărată –

În veacul trecut, între anii 1800-1900, era în orașul Glasgow din Anglia un club înființat de un număr de tineri instruiți și bogați și care făceau parte din așa-numita societate înaltă. Scopul mărturisit al deselor lor adunări era jocul de cărți, însă păcatul la care se dedau și murdăriile în care se afundau tot mai adânc au făcut să li se dea numele de: „Clubul Iadului“, nume rușinos, însă cu care se făleau mult, silindu-se din

răspuțeri sã facã totul pentru a-l pãstra neștirbit și pentru a-l merita din plin. Deosebit de adunãrile rãnduite, membrii clubului obișnuiau sã se mai adune o datã pe an la un mare ospãã, prilej cu care cãutau sã întreacã în fapte rușinoase, în beãie și în blesteme tot ceea ce au fãcut în timpul anului.

La toate aceste ospeãe, nimeni nu-l putea întrece în pãcate pe tânãrul Archibald Boyle. Nenorocit om! El nu vedea cã alerga spre o pierzare sigurã pentru timp și pentru eternitate. A fost o vreme cãnd tânãrul Boyle, care de altfel avea multe daruri strãlucite, oferise cea mai fericitã speranãã pentru viitor, atãt pentru binele celor din jurul sãu, cãt și pentru binele lui personal. Primise o creștere aleasã și o învããturã deosebitã, dar, vai, se afundase în cloaca celor mai josnice patimi, împrumutãnd cele mai respingãtoare obiceiuri. Crescut de o mamã iubitoare, dar cu o voinãã slabã, tânãrul avea de timpuriu libertatea de a intra în legãturi de prietenie cu o mulãime de tineri, dintre care unii fãceau

parte din „Clubul Iadului“. Bine făcut, foarte luxos îmbrăcat, vesel, inteligent, spiritual, cu multă învâăatură și destul de bogat, Archibald-Boyle îi făcea pe toăi dornici să-l aibă printre ei.

Înainte de a fi împlinit douăzeci și cinci de ani, omul, neascultând de nimeni și nemai-âinând seama de nimic, și-a luat libertatea de a face tot ce voia. Ce erau pentru el cerul, sau iadul sau eternitatea? Nimic altceva decât cuvinte fără rost, bune pentru speriat copiii, potrivite oamenilor proști sau lesne-crezători și necesare pentru a-i sluji la glume pătătoare și la blesteme. Viaăa de club era singurul scop și singura mărire căroră le mai arăta un interes, atât de mult se depărtase el de Dumnezeu și atât de greu i se întunecase mintea. Cu toate că se bălăcea în atâtea desfrânări rușinoase, totuși tânărul păstra în înfăăișare ceva plăcut și atrăgător, izbutind prin aceasta să câștige simpatiile și bunăvoinăa tuturor ...

Într-o noapte, după sfârșitul ospăaului cel mare, plin de atâtea păcate, și care avea loc o dată pe an, Archibald Boyle, călărind pe frumosu-i cal, se întorcea acasă obosit, simăind o mare nevoie de odihnă. Culcându-se, a adormit greu și se vedea din nou – de data aceasta în vis – călare pe calul la care ăinea atât de mult, înapoindu-se obosit și, ca de obicei, la un ceas înaintat din noapte. Deodată, pe la mijlocul drumului, s-a văzut oprit de cineva a cărui figură părea ascunsă în întuneric și care, apucând cu putere frâul calului, i-a spus cu voce aspră:

– Trebuie să vii cu mine!

– Dar cine ești? a strigat Boyle, însoăindu-și întrebarea cu îngrozitoare blesteme și căutând în același timp să scoată frâul din mâna necunoscutului.

– O să știi mai târziu, a răspuns aceeași voce cu un astfel de ton, încât l-a făcut pe tânăr să înghețe de spaimă. Dând o puternică lovitură de piteni calului, tânărul a pornit într-un galop nebun. Zadarnic însă, deoarece

tainica ființă, a cărei figură era acoperită de întuneric, îl întrecea. Înfricoșat, Archibald Boyle a dat din nou pîteni în coastele calului care, pregătindu-se pentru o nouă săritură, s-a ridicat pe picioarele dinapoi. În clipa următoare, călărețul a fost trântit la pământ. Așteptând să atingă pământul, s-a văzut dintr-o dată aruncat într-un adânc și după aceea în altul, coborând cu o iuăeală din ce în ce mai mare, înapăimântat de ființa îngrozitoare și tainică care nu lipsea de lângă el.

– Unde mă duci? Unde sunt? Unde merg?, a strigat tănărul cu toată puterea disperării.

– În iad! a răspuns vocea tainicului însoăitor.

Îndată, adâncurile abisului au răspuns ca un ecou: în iad, în iad, în timp ce amândoi coborau în regiuni tot mai întunecate, cu atât mai întunecate pentru nefericitul om, cu cât arătarea nesuferită îl însoăea de aproape fără încetare. Curând s-a ivit în depărtare o licărire de un roșu închis, părănd a veni dintr-o mare de jăratec care se mărea tot mai mult, pe

măsură ce ei se apropiau coborând cu iuăeala fulgerului. Cu gemetele de înfiorătoare disperare, care începuseră a lovi auzul, se amestecau, ridicându-se din adânc, strigăte de furie neputincioase și de durere ale demonilor (îngerii căzuâi: 2 Petru 2.4).

Archibald Boyle și însoăitorul său au ajuns înaintea unui fel de portal minunat, a cărui măreăie punea în umbră toate lucrările mari și frumoase ale spiritului omenesc. Dar înăuntru, ce priveliști îngrozitoare! Mulăimi nenumărate scrâșneau din dinăi, blestemând ziua în care s-au născut și lăsând să se vadă că prin mintea lor treceau amintirile prilejurilor pierdute ale chemărilor la pocăinăă – chemări respinse cu tot dispreăul. Ei revedeau ca într-un tablou toată viaăa lor trecută, încărcată de jocuri, de petreceri lumești și de ocupaăii fără scopuri binecuvântate. Dintre toate plăcerile și mulăumirile lor trupești – gustate numai o clipă pe pământ și acum apuse pentru totdeauna – nu a rămas pentru sufletul lor, în eternitatea în care au intrat, nici măcar o

singură rază de mulăumire, nici un strop de speranță. Robi ai dumnezeului bogățiilor deșarte, își frângeau acum mâinile plângându-și nebunia, însă era prea târziu! La ce le mai putea folosi puainul aur adunat în timpul vieții lor pământești? Dar acele plăceri trupești, păcătoase, de o clipă sau de o zi, câștigate cu bogățiile agonisite și din pricina cărora au nesocotit eternitatea? O, trufia și deșertăciunea trecătoare a acestei vieți!

Boyle a putut curând să zărească în acea mare mulăime mai multe persoane cunoscute. Între acestea i-a descoperit îndată pe acei tovarăși de petreceri, nu de mult timp răpiți, unul câte unul, de moarte. Dar, vai! Ce groaznică înfăășare de amărăciune și de adâncă părere de rău se putea citi în locul lor! Nu erau acestea oare loviturile și greutatea muștrărilor de cuget, fructul și povara unei vieți pierdute, deșarte și pline de păcat, a unei vieți de cercetări neînălepte și cu planuri nefolositoare? În scurta lor viață pământească nu s-ar fi putut pregăti, dacă ar fi vrut, pentru

o existență eternă cu totul alta decât cea pe care o aveau?

Deodată, Archibald Boyle a observat că nesuferitul însoăitor a pierit de lângă el. Ușurat de lipsa lui, a încercat să lege o con-vorbire cu una dintre vechile sale cunoștințe, doamna Dwener, pe care o avea în faă și a cărei privire tulburată părea îndreptată, ca și altădată, la club, asupra unei partide de joc.

– „Ah, doamnă“, a început el, „sunt încântat să vă văd! Puteți oare să credeți că adineauri o tainică persoană mi-a spus că mă conduce în iad? Dacă, în adevăr, acesta este iadul, a adăugat batjocoritor, mă voi bucura și aici de plăcerile demonilor. Ha, ha, scumpă doamnă, de dragul vechii noastre prietenii, să gustăm un moment de odihnă, iar după aceea vă voi ruga să-mi faceți și mie cunoscut cum mă pot bucura mai mult și mai bine de plăcerile iadului“.

În clipa când rostea cel din urmă cuvânt, lăsând să-i scape un âpăt sfâșietor, care l-a înghețat de groază, femeia a răspuns: „Odihnă?

Ah! În iad nu este odihnă!“ Și ecoul nemărginitului adânc a răspuns ca un tunet: „În iad nu este odihnă!“ Și desfăcându-și faldurile largi ale frumoasei sale rochii, a dat la iveală în sânul ei o mulăime vie de șerpi arzători. „Viermele care nu moare“ – viermele rozător al remușcărilor, al muștrărilor de conștiință și al disperării, fără speranță de alinare ... Alăi cââiva cunoscuâi au urmat pilda femeii, dându-și fiecare la iveală urmările – câte o suferință în trup deosebită, potrivită cu necredința și cu faptele săvârșite pe pământ, urmări pe care le meritau din plin. Peste tot domnea o disperare adâncă și eternă. Mintea nu-și poate înfăășișă chinuri asemănătoare cu acelea de care sufereau toâi acei nenorociâi care se înfăășișau privirilor înfricoșate ale lui Archibald Boyle. Ah! Viermele care nu moare ... și focul nu se stinge ... Cumplit fruct al patimilor și al poftelor cărora s-au închinat și din care s-au hrănit pe pământ! Aflându-se în mijlocul suferințelor lor de nespus, simăea

cât de neînsemnate și de slabe sunt acelea pe care le îndură un om în această viață scurtă.

„Iată, acestea sunt bucuriile iadului!“, s-a auzit ca o bubuitură sub bolăile nemărginite ale adâncului. Înfiorat de groază, tânărul a vrut să fugă, însă a fost oprit de privirile înfri-coșătoare ale lui Maxwell, vechiul său tovarăș de destrăbălare, mort de mai mult timp și care părea adus de un vârtej ameăitor. „Henri, Henri, oprește-te! Vorbește-mi ceva! Ah! Odihnește-te o clipă!“ Însă de-abia i-au ieșit cuvintele de pe buzele-i tremurânde de spaimă, când răspunsul sinistru, repetat ca de mii de voci, s-a auzit iarăși: „În iad nu este odihnă!“

Archibald Boyle a încercat să închidă ochii, însă o putere nevăzută îl silea să și-i ăină deschiși. Atunci s-a aruncat cu fața în jos, sperând că astfel își va putea ascunde privirile de ceea ce îl umplea de groază, însă, ca un resort, cineva l-a pus iarăși pe picioare, silindu-l să privească acele torente de eterne suferinăe. Acesta era infernul, de care râd cei

„Înăleapăi și pricepuăi“, cei tari, cei proști și toți profanii! (Matei 11.23-26).

În momentul acela, Boyle a simțit că ne-suferitul său conducător se afla iarăși lângă el. „Iată-mă aici! Ah, scoate-mă din locul acesta!“, a strigat nenorocitul. „În Numele lui Dumnezeu pe care L-am batjocorit și împotriva Căruia am blestemat atât, te implor, scapă-mă de aici!“

– „Cum! Îndrăznești să rostești Numele Lui?“, i-a răspuns batjocoritor demonul. „Dar, hai, ieși! Numai cugetă bine și adu-ăi aminte că de astăzi într-un an și o zi ne vom vedea iarăși aici, pentru a nu ne mai despărăi niciodată!“ ...

Archibald Boyle s-a deșteptat cu greu din somn, însă cele din urmă cuvinte, „de astăzi într-un an și o zi ne vom vedea iarăși aici“, i-au rămas săpate cu litere de foc în inimă. Neputând să părăsească patul mai multe zile, mintea îi puna neconținut în față înspăimântătoarea viziune pe care o avusese.

Cugetul a început să-i răscolească trecutul plin de păcate și de necredință și, pentru întâia dată în viață, în acele lungi ceasuri de neobișnuită și chinuitoare singurătată, necredința și nepăsarea de până atunci i-au fost zdruncinate. Și-a propus să părăsească cu totul clubul și pe tovarășii de petreceri, dar, mai cu seamă, s-a hotărât să nu se mai ducă cu nici un chip la ospățul cel mare care se dădea la club o dată pe an.

Prietenii, în mod deosebit cei de la „Clubul Iadului“, l-au înconjurat cu dragoste pe Archibald Boyle, căutând fiecare să afle motivul schimbării care se produsese și care se vedea bine că provenea dintr-o adâncă tulburare sufletească, nicidecum din cauza sănătății trupesti, care i se îndreptase cu totul. Tovarășii de club, văzând că tânărul nu dă semne să înceapă să participe la petrecerile obișnuite și, temându-se ca nu cumva, din cauza aceasta, „viața clubului“ să dea înapoi, au jurat să nu se odihnească până când nu-l vor aduce din nou în mijlocul lor. Teama le-a

fost cu atât mai mare, cu cât unul dintre ei, făcându-i pe neașteptate o vizită, l-a văzut pe Boyle ascunzând în grabă o carte care părea a fi Biblia.

Sărmanul om! Cum de n-a avut curajul să nu se ascundă, ci să-și fi mărturisit pe faă și cu îndrăzneală hotărârea de a nu mai lua parte la păcat! Soarta i-ar fi fost cu totul schimbată! Dar, vai, asemenea multor tineri ușuratici, și lui i-a fost rușine să mărturisească deschis ceea ce începuse destul de bine să se înfiripe în sufletul său și astfel să fi trecut, fără teamă, fără rușine și cu toată inima, de partea lui Dumnezeu! O ruină și o pierzare eternă aveau să fie pentru el urmarea nehotărârii și slăbiciunii sale ...

Au trecut câteva luni. Văzând că Boyle nu dă nici un semn de schimbare, unul dintre foștii tovarăși de club, luând o înfăășare de tristețe și de compătimire pentru prietenul său, și-a pus în gând să afle cu orice preă adevărata pricină a acelei schimbări, prefăcându-se cu multă iscusină că începe și el să simtă

același dezgust pentru lume, pentru club și pentru felul de vieăuire din trecut.

Căștigând încrederea lui Boyle, făăarnicul a putut să-i afle visul pe care l-a avut, precum și faptul că acel vis era toată pricina schimbării sale. Ceea ce a urmat este ușor de înăeles. Pornirea spre pocăinăă a lui Boyle a fost luată în răs de toăi, iar el, care dintr-o rușine rău înăeleasă și prostească, a avut slăbiciunea să-și ascundă până și Biblia, s-a văzut lipsit de putere împotriva glumelor și a batjocurilor invidioase ale foștilor tovarăși. Odată ce hotărârile bune au fost puse deoparte, totul era pierdut. Cu toate acestea, trecerea de la bine la rău a tânărului nu s-a făcut fără o luptă destul de mare, care a lăsat urme adânci pe figura lui slăbită și decolorată.

Numai gândul de a participa la ospăăul cel mare de fiecare an îl umplea de groază, astfel că își tot făgăduia să nu mai ia parte cel puăin la el. Înșă prietenii săi, de partea lor, își făgăduiseră unii altora să facă tot ce le va sta în putere pentru a-l tenta să ia parte și la acest

ospăa; și au izbutit. O, cât de puternic este duhul cel rău și câte eforturi depune pentru a-și înlănăui victimele! Cât de ușor îi este să-l atragă în pierzare pe omul cu cele mai bune hotărâri, însă neîntors la Dumnezeu și fără Domnul Hristos! ...

Ziua adunării anuale a membrilor „Clubul Iadului“ a sosit. Aproape fără să-și dea seama, Boyle se afla iarăși în numărul celor veniți la petrecere, luând din nou parte la ospăaul de pomină, despre care de o mie de ori se hotărâse să nu-l mai tenteze. Vederea i s-a tulburat și părea că un zgomot prevestitor de mare nenorocire i-a lovit auzul, când președintele clubului s-a ridicat și a deschis sărbătoarea cu cuvintele: „Domnilor, anul acesta fiind bisect (366 zile), este tocmai un an și o zi de când a avut loc cea din urmă adunare anuală a noastră“. La auzul acestor cuvinte, care îi aduceau aminte de visul înspăimântător și mai ales de cuvintele demonului, „de astăzi într-un an și o zi ne vom vedea iarăși aici, pentru a nu ne mai

despărâi niciodată“, tânărul Boyle s-a cutremurat până în adâncul sufletului. O clipă i-a venit în gând să fugă, dar, fiindu-i teamă de râsul și de batjocurile tovarășilor de ospăă, care, desigur, ar fi curs asupra sa ca ploaia, a rămas ăintuit locului.

O, căâi nenorociăi, asemenea acestui om, și-au jertfit însuși sufletul lor nemuritor, fiindu-le teamă de un surăs batjocoritor, de o privire dispreăuitoare, de ura, invidia, suferinăele sau prigonirile trecătoare venite din partea celor răi, necredincioși sau rătăciăi, în loc să se teamă numai de mânia eternă a unui Dumnezeu plin de milă și îndelung răbdător (Ioan 3.16, 36), care, din dragoste pentru o lume pierdută, L-a jertfit pe singurul Său Fiu, pentru ca cel care vine prin credinăă la El să nu piară, ci să fie mântuit.

Nimic nu au cruăat tovarășii de ospăă pentru a face să renască în Boyle voia bună și veselie de altădată; însă totul a fost zadarnic. Un răs forăat îi crispa din când în când figura,

dându-i o înfăăişare demonică, lucru care nu a putut trece neobservat tovarăşilor săi.

Noaptea era întunecoasă și vântul sufla cu putere, când, pradă unor friguri arzătoare, Boyle, încâlecând ca de obicei pe calul favorit, și-a luat drumul spre casă.

A doua zi, foarte de dimineaăă, pe când lucrătorii își părăseau locuinăele spre a merge la lucru în fabrici, au fost găsiăi, la jumătatea distanăei dintre club și casă, calul, care păştea liniştit pe marginea şoselei, și trupul lui Boyle, zăcând neînsufleăit la o depărtare de numai câăiva paşi. Trecuse exact un an și o zi de la înştiinăarea făcută prin vis. Și toate s-au petrecut întocmai.

Povestirea aceasta este în întregime adevărată. Dumnezeu, care are puterea să intre în legătură cu spiritele făpturilor Sale, a voit, desigur, prin acel vis, să-l înştiinăeze într-un mod deosebit și serios pe tânărul om nenorocit. Cu toate acestea, nu a voit să se

hotărăscă să se întoarcă la Dumnezeu pentru a scăpa de pierzare.

Cititor al acestor rânduri, pentru că înștiințarea aceasta îai este făcută cunoscut astăzi, ești invitat să o iei în serios și să te folosești de ea cu stăruință! Cugetă bine la cât de înspăimântătoare a fost viziunea aceea! Și totuși, cât de departe sunt cele arătate în vis de ceea ce cu adevărat este iadul, în care toți cei fără speranță și fără Dumnezeu în lume sunt coborâți, sub greutatea păcatelor. Cu ce cuvinte și prin ce imagine am putea arăta mai limpede ce este „viermele care nu moare“ și „focul care nu se stinge“? O, dorim din suflet, iubit cititor care încă nu te-ai întors la Dumnezeu și nu L-ai primit pe Domnul Hristos prin credință ca Mântuitor personal, să nu ajungi să le cunoști grozăvia pătrunzând în înspăimântătoarele adâncuri ale durerilor eterne! Se poate ca otrava necredinței sau a rătăcirii să fi pătruns inima vreunuia dintre cititori în așa fel încât să ajungă să pună la îndoială existența infernului, a iadului sau a

locuinței celor morâi în păcatele lor (Ioan 8.21), care nu este, cum cred cei duși în rătăcire, nici cimitirul, nici mormântul trupului lipsit de viață, ci un loc hotărât întunericului și suferinței (Iov 11.7-8; 2 Petru 2.4; Iuda 6-7; Luca 16.22-24; Apocalipsa 20.3, 14).

Rugămintea noastră fierbinte este ca un asemenea om să deschidă ochii înainte de a fi prea târziu. Dumnezeu a vorbit, iar Cuvântul Său, care singur este Adevărul, rămâne etern. A nu crede că există iad, adevăr fără de care nu este cu puțină o deplină întoarcere la Dumnezeu, sau o răstălmăcire a cuvintelor dumnezeiești, nespuse de însemnate și de serioase: „Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor“ (Apocalipsa 14.11), înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos. Poate face, oare, justiția omenească, atât de nedesăvârșită, cum este, vreun legământ cu răul? Dimpotrivă, atât cât îi stă în putință, dacă nedreptatea nu ia locul dreptății în inima omului, răul este combătut și pedepsit cu

înverșunare. Atunci cum ar putea Dumnezeu, care este drept și sfânt și ai Căruia ochi curați nu pot privi păcatul, să încurajeze răul făcut de bunăvoie și cu amândouă mâinile, fruct al omului decăzut? Unde ar mai fi, ce ar mai fi și ce s-ar mai putea spune atunci despre sfințenia Lui, dacă ar tolera răul, nepedep-sindu-l?

Ah, pentru ce oare acel Boyle, ajutat să vadă bine primejdia înspăimântătoare spre care mergea cu ochii închiși, nu s-a aruncat, prin credință și fără șovăire, drept în brațele Domnului Isus, hotărându-se cu îndrăzneală pentru El, în loc să se tot fi mărginit la a lua hotărâri bune, însă nefolositoare, din pricina neputinței de a le duce la îndeplinire? Făcând astfel, soarta lui ar fi fost schimbată și sfârșitul i-ar fi fost fericit.

Domnul Hristos, în mila și în dragostea Sa nemărginită, a suferit totul, dându-Se pe Sine Însuși jertfă pentru ispășirea păcatelor, pentru a pune într-o desăvârșită siguranță și pentru a

da o pace deplină tuturor acelor păcătoși care răspund cu bucurie chemării la pocăință.

A avut Boyle cunoștință de această veste bună? Nu știm. Însă ceea ce știm este că vedea – cugetul dându-i această mărturie (Romani 2.15) – că faptele lui erau rele și că drumul pe care într-un chip atât de serios a fost chemat să-l părăsească era un drum de rătăcire și de pierzare.

Iată vestea bună a mântuirii: ai-am adus-o chiar acum! Nu te vei simți, oare, cel puțin tot atât de vinovat ca și acel nenorocit, pierdut în iadul care i-a fost mai dinainte descoperit, dacă vei rămâne mai departe nepăsător în păcatele tale, fără Dumnezeu, fără speranță și fără Mântuitor în lume? Cugetă bine la ce înseamnă a fi, pentru eternitate, departe de Dumnezeu, sub o judecată și o osândă nepieritoare! Ascultă Cuvântul Domnului Isus, care, chemându-ne de pe drumul pierzării, ne spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11.28).

www.gbv-dillenburger.org